

Vsunutá 2024

aneb

... čochty čvachty piškumprééé...

Vsunutá

25.2.2024

Proč Vsunutá? Vlastně omylem. Při tvorbě letošního kalendáře mi tohle datum nějak uniklo. A až když jsem dělal přípravy, zdálo se mi, že mezi Předsezónní a Otevíráním cest je nějak moc velká mezera. Prohrábnul jsem podklady pro letošní kalendář a hle, datum tam je, ale nic okolo. Aha. Nic není ztraceno, výpravu doplním. Tolik pro objasnění, proč tuto výpravu nenajdete v kalendáři. No, a to je celé.

Srazy máme tentokrát tři. První a hlavní je na Hlaváku, další ve Vršovcích a poslední v Říčanech. V pátek přišla odřeknutí. Takže pojedeme tři. Lenka z Hlaváku, já z Vršovic a Standa bude čekat v Říčanech. A tak se i stalo.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	55	0	0	5

S Lenkou jsme se sešli ve vlaku a celou cestu propovíдали. Vystoupili jsme v Říčanech a tam už čekal Standa. Přivítali jsme se a hned jedeme. Z nástupiště do podchodu a z podchodu šnekovým rondelem nahoru na ulici. Lenka to tu poznává. Hlavně si dobře pamatuje, že posledně tady mrzlo. Dnes ne. Teplota je 5°C, což lze vydržet. Jenom je blbý, že se to rosničkářům zase o den posunulo. Včera ažúro, slunce a teplo, dnes šedivo a nevlídno. Mělo to být opačně. Nevadí, podstatné je, že neprší.

Uličkami mezi vilkami opouštíme Říčany. Bohužel jsme opustili asfalt a je tu tohle.

No, není to tak hrozné, po přejezdu silnice je to vystřídáno štěrkem, a tak se jede vlastně dobře.

Dojeli jsme k podjezdu hlavní.

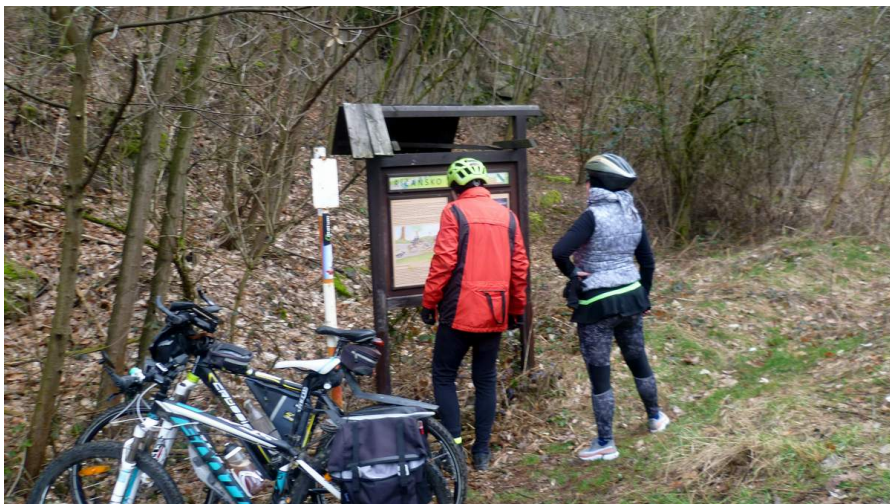

I tady to známe. Odposledka to tu mocně vylepšili. Udělali tady dřevěný můstek/nájezd a jeho povrch vylepšili tím, že na něj natloukli králíčí pleťivo. Výborný nápad. Neklouže to. Podjeli jsme a je tu první zastávka. Jsme na Mikešově cestě

u tabulí s místním popisem. Mají to pěkně zpracované.

Pojedeme dál. Nějak mi zmatkuje navigace. Ono je to s ní v lese vždycky poněkud komplikované, ale teď fakt neví. Popojždím sem a tam, aby se chytla, ale pořád ukazuje nesmysly. Aha, už to vidím. Chce po nás, abychom asi kilometr jeli po hlavní. Nakonec proč ne. Provoz je na nule, nevidím v tom problém.

Po onom kilometru odbočujeme vlevo do porostu. Kolem panuje ponurá nálada. Stromy bez listí, šedá obloha, béžovohnědé listí a černohnědé bahno na zemi, všude ticho.

Co je však pro nás nepříjemné je to bláto. Je všude a kde to jenom trochu jde, stojí voda. Na mnoha místech musíme cestu opustit a pohybovat se lesem, kde jsou sice překážky, ale nepřekáží nám voda.

Ocitli jsme se na rozcestí. Máme možnost použít kultivovanou cestu vpravo, kde není bahno a vypadá to sjízdně, nebo rovně, kde se se pěšina ztrácí v hustém porostu. Zároveň je tu přístřešek s lavičkou a stolem a tak si dáme nějaké to povzbuzovadlo, aby se nám lépe vybíralo.

A co byste řekli, která cesta? Přeci ta vpravo. Hezčí a upravená.

Do nějaké době pohodové jízdy nás dovedla do Mukařova a to přímo na hráz Návesního rybníka. Zajímavá je zde tabule s informacemi o hluboké minulosti tohoto místa. Po Třicetileté válce se uvádí, že počet obyvatel byl 0. Pak také 8 a k tomu 25 koní a podobně. Teda tohle dohledat a seřadit, to musel být voprz.

Vedle stojí dřevěná socha v maličko nadživotní velikosti, z jednoho kusu kmene. Vypadá velmi realisticky. A autor byl viditelně “horňák” protože ji vysochal neobyčejně vlnadnou a značně odhalenou. Jen netrefil velikost bradavek. Tak velké fakt být nemůžou.

Pokračujeme v cestě.

Krátkou zkratkou jsme se dostali na silnici a po ní krásně, hladce a svižně dolů. Lenka zase mluví o cyklistickém orgazmu. No, já to vidím zatím na předehtu...

Projeli jsme Babičky a Babice a v Březi prudká pravá a je po orgazmu. Tady je to sakra nahoru. Než jsem to v navigaci ověřil, zastavili jsme a hned na nás vykoukl pozdrav jara.

Bohužel to nic nezměnilo na tom, že musíme nahoru.

Jdeme pěšky. A docela dlouho. A vypadá to, že jsme na vrcholku kopce, protože je tady kostelík. Lenka ho chce vidět. Sice jsme tu už byli, ale zdá se, že to Lenka v paměti nemá.

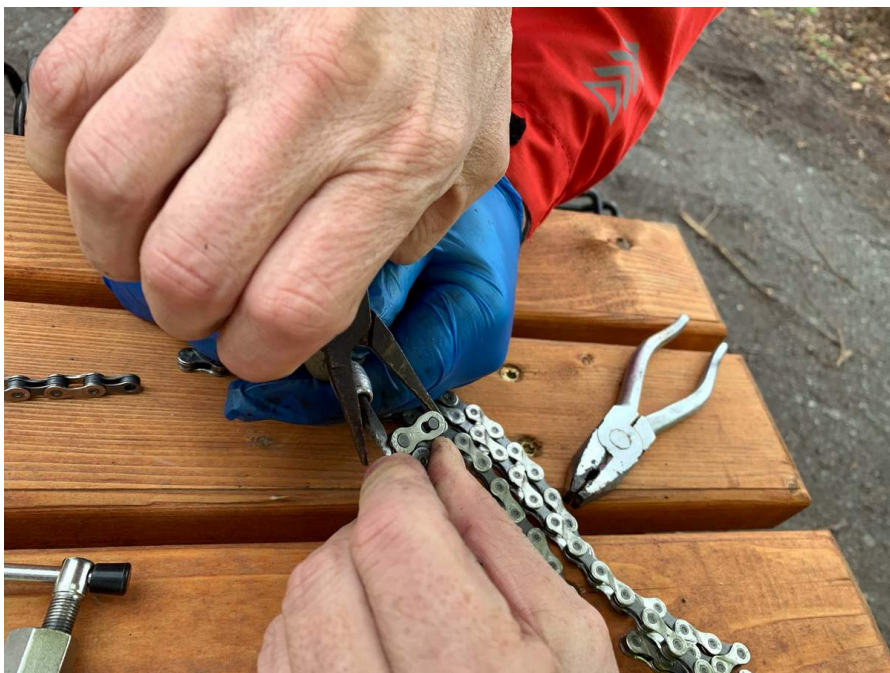
Dobře, bude to skvělá pauza po vylezení až sem.

Co ke kostelíku? Moc toho není. Podle info tabule jej mnohokrát postavili, mnohokrát zbořili, také měl vyhořet a na závěr se složila jakási Holandská obec s našimi věřícími na nechali jej opravit.

Kromě kostelíka je tady stůl s lavicí a ten využíváme ke svačině a později k opravám. Opravuje se Standův řetěz. Cílem je nový o kousek zkrátit a ze starého vyndat spojku. To první se povedlo mým nýtovákem. Standovým to opravdu nešlo. Zkoušeli jsme to oba, zabírali jsme až na pokraj sil, ale nýt se ani nehnul. Můj jsem na to nasadil a bylo hotovo za 10 sekund. Nechápu, nerozumím, jsem tady první ročník. Standův model jsem s sebou vozil řadu let a vždycky fungoval.

No, popojedem. Vzhůru do bláta.

Cesta vede z kopce, ale je rozšlapána od koní. Jet se dá velmi obtížně. Nejen že kolo nedrží směr, ale musí se intenzivně šlapat. Dojeli jsme na Hradiště Březí. Dneska z toho zbyly valy na východě a prudký sešup k říčce Výmola. Teda tam bych chtěl chodit pro vodu! Celé jsme jim to tu objeli, přečetli si v přípravách jak to asi vypadalo a zase popojedeme.

Dig.

Kdybychom neměli psaný text o hradišti, nevěděl bych, že zde něco bylo. Sice zde byly tzv. valy, ale ty mohly vzniknout i při jiných příležitostech.

Sar.

Začali jsme slaňováním dolů k soutoku Výmoly a bezejmenného potoka. Navigace říká dolů, zdolat potok a pak vpravo nahoru. Dolů je to velmi dobrodružné. Naštěstí nám pomáhá v brždění mocná vrstva spadaného listí. Takže výsledně jsme dole na to šup, bez větších problémů.

Ale pak... Je tu potok. Celkem hluboko zaříznutý do terénu, mocně meandruje a tudy, kudy vede cestička je to pro nás zdolatelné jen tak, že se do brodění zapojí všichni a bude se přendávat jedno kolo za druhým. To se mi vůbec nelíbí, a tak se jdu kouknout kousek proti proudu, jestli to nebude lepší tam. A našel jsem. V klidu a bez námahy jsme na druhém břehu.

Navigace trvá na tom, že doprava nahoru. Dost se mi nelíbí povrch cesty. Je zcela zničen koňmi, jedno velké bláto a někde i stojí voda. A tak se zvolna snažíme dostat tímto nadělením dále. Navigace ke mně stále hovoří, že směr je dobrý, jen mě upoutalo, že vzdálenost k dalšímu bodu se zvětšuje. To vůbec není v pořádku. Požádal jsem Standu o

pomoc s jeho navigací. Ukazuje totéž. Pravda je, že jsme v lese, a to je jedno z míst, kde má navigace potíže. Po chvíli pozorování obou displejů jsme se shodli na tom, že jdeme opravdu špatným směrem. Otočit to a tím bahnem zase dolů? Tak to ne. Kousek dál bude křížení, a to se vyznačuje zpevněnou cestou. Na ní doleva, pak je tam nějaké mocné rozbočení, tedy zase doleva, dolů a přijedeme zpátky na trasu o jeden průjezdní bod dále. Aha, průjezdní bod. Je to už nějaký čas, co jsem přišel na to, že Mapy.cz mají jednu nectnost. Když postavíte trasu v počítači, uložíte ji a načtete do mobilu, začne optimalizovat. Takže třeba chci jet kousek po silnici, protože vím, že stezka v této části je terénem a protože počasí, bude tam voda. V počítači dám dva až tři body na tu silnici a uloží. Mobil načte a trasa vypadá tak, že vede po té stezce a z ní odbočuje tam a zase zpátky k daným bodům na silnici. Navíc, pokud minete průjezdní bod, protože se třeba rozhodnete trasu zkrátit, navigace to nestrpí a trvá na tom, že se musíte do toho bodu vrátit. A to bude nejspíš důvod, proč jsme teď tady. Trasa je vedena tak, že zde dělá velkou podkovu, kde její začátek a konec jsou celkem blízko. A protože jsme vynechali průjezdní bod 2, snaží se nás na něj vrátit. Poučení pro všechny: Je třeba navigaci hlídat a nejet slepě podle ní. Nejlépe čas od času se na celou trasu podívat oddáleně (jakoby z větší výšky) aby byla vidět celá. Pak snadno zjistíte, co provádí.

Došli jsme na zpevněnou cestu a odbočili. No a je to. Tudy to nepůjde. Píšíou tady "Vojenský prostor, vstup zakázán". Takže mapa. Ale jo, ono to půjde. Kousek zpátky je cesta, která prostor obchází a napojuje se za další dva průjezdní body na trasu.

Cesta je lesní, obloha zatažená, kolem šero, povrch rozšlapaný od koní. Jede se mizerně, ač směrem z kopce. A samozřejmě navigace otravuje s tím, že máme jet zpátky a doprava a otočte se a podobně.

Vyjeli jsme z lesa na silnici a ocitli se v průjezdním bodě 15. Jmenuje se to tu Sluštice. Není tu vůbec nic zajímavého. Ale jsme na silnici a je dobře. Pravda, připadám si jako traktor, který právě vyjel z pole. Opadáva ze mě hlína a bahno. Ostatní na tom nejsou lépe. A obelstil jsem navigaci, která zase pojala nápad, že pojedeme zpátky k bodům, které jsme vynechali. Vypnul jsem ji. Po zapnutí "zapomněla" které body jsme neprojeli a začala navigovat odtud. A pak že to nepůjde.

Za pár kilometrů je další atrakce. Tentokrát hrad. Taky je sice v terénu, ale jen kousek, a ne moc do kopce. A i tady se navigace pokouší o zmatení směru. Ale poučen, už se nedám.

Hrad Skara. Jsou to jen zbytky valů a hradeb, na tabulích píšou, že vidíme i palác. Historie je celkem zajímavá, a to hlavně tím, že to tu celkem dlouho vlastnili páni z Pardubic. No, najdete si to sami.

Dig.

Opět jako u Hradiště Březi, ještě, že máme psaný text... Vyčítám obyvatelům Úval, že tento hrad více nepropagují, sice tu není téměř žádný zbytek hradu, ale při správném vložení dějin se dá něco vymyslet. Určitě např. povídání o setkání Jana Žižky se svými příznivci z Úval a podobně. A to vše pochopitelně napsat na ceduli na tomto místě.

Sar.

A další bod je kousek od nás. A to bod velmi zajímavý a užitečný. Restaurace Na dobrém místě a v ní oběd a odpočinek.

Jo, pěkný, pohodový, jídlo donesli okamžitě, trochu pozapomněli na Standu s pitím. A dlužno podotknout, že ceny zde velmi silně připomínají drahotu. Když to srovnám s minulou výpravou a obědem v Kralupech...

Popojedem. Pořád je pod mrakem, teploměr ukazuje 9°C, kolem šedivo, ale po dobrém obědě a odpočinku se jede pěkně. Tedy až na konec asfaltu. Dál zase jedeme terénem a vodou. A to i když se nacházíme takřka na hřebenu dlouhého hřbetu. Jako velmi pozitivní věc vnímám, že nefouká vítr. Probíjet se bahnem a vodou ještě proti větru, tak to by se mi velmi nechtělo.

Po čtyřech kilometrech už toho máme dost a opouštíme trasu. Ne o moc. Pojedeme prakticky hned vedle ní, ale po silnici.

Vyšehořovice. Jo, díra. Ale hluboko v minulosti tady muselo žít. Je tu zřícenina mocně opevněné tvrze

a trosky kostelní věže kus dál. Zdejší šlechta nebyli asi žádní pitomci, když si mohli dovolit takový luxus. Dnes bychom řekli, že byli dobří manažeři. Ale ne zas takoví, aby se o nich mluvilo v dějinách. Jejich jména jsem nikdy neslyšel.

Tak, dočteno, prodebatováno, odpočinuto, můžeme jet.

Zvolna a poklidně pokračujeme po trase. Mezi mraky velmi nesměle pokukuje slunce. To je příjemná změna. Hned se jede lépeji.

Císařská Kuchyně. Ne nejsme v nějakém gurmánském ráji, ale v obci Císařská Kuchyně. Ano, známe to tu, mnohokrát jsme tudy projížděli, a to všemi směry, které tato křižovatka nabízí. Ted' zastavujeme z důvodu konzultace. Moje otázka zní: Chceme k soutoku Výmoly a Labe? Jde o to, že si to tady můžeme o kus zkrátit. Lenka si pamatuje, že

jsme tam už byli, a to i s Andreou, a tedy tam nepotřebuje. Standu to taky nějak nebere, a já to taky znám. Takže zkracujeme.

Znám tu zdejší širé okolí, a tak ignoruji navigaci a její zuřivé snahy nás vrátit do bodů 29 a 30. Navedl jsem nás přímo na Labskou stezku a jedeme po ní. Navigace se může přetrhnout abychom se vrátili do předchozích bodů. Využívám proto nově nabytou dovednost a navigaci vypínám a po chvíli zase zapínám. Funguje to. Už je to zase hodná holka.

Podjíždíme lávku u Káraného a zaregistroval jsem náplavku. To je to místo. Standa totiž projevil přání o předumytí kola a bot od bahna, kterým jsme projeli a máme ho nalepené úplně všude, aby ho nevyhodili z metra, které hodlá použít na přiblížení k

domovu. Zastavili jsme u laviček. Lenka nic umývat nehodlá, já jsem to nejhorší oddloubal už cestou, ale boty by to chtělo. Vracíme se se Standou k náplavce. Já jsem vstoupil do vod Labe na hloubku podrážek (cca 2,5 cm), trochu je posmýkal a nic. Bahno drží a ředící vody si nevšímá. Standa zatím částečně ponořil kolo a ani u něho nevidím nějaké závratné výsledky. Dokonce to několikrát vypadalo, že se mu kolo vysmekne a půjde si zaplavat. Asi budu muset použít nějaký klacík, nebo tak něco. Otočil jsem se a začal hledat. A co nevidím? Nebo spíš vidím a nechápu? Dámské plavky. Dvoudílné. Černé. Odhozené v trávě. Titěrný spodek a značně velký kryt na celý hrudník a břicho. Dáma promine, ale na koupání to dneska už nebude, a dost pochybuji, že si pamatuje, kde ji někdo z tohoto oděvu vysypal. Použiju tedy ten větší nalezený kus na předběžnou očistu mé obuvi.

Povedlo se. Už s sebou nevěžu na každé botě kilo ornice. Standa už taky pomalu končí s akrobatickými prvky s jeho napůl ponořeným kolem, a tedy je čas, abychom zase popojeli. Další cíl je "loučící hospoda" V Lázních, v obci Zápy. To je ta, ve které zastavujeme vždycky, když se tudy vracíme, občerstvujeme se a nabíráme síly na posledních 9 kilometrů do cíle, kterým je křižovatka Trabantská/Budovatelská, kde oficiální část výprav končí a dál si jede domů každý, jak umí.

Je pěkně. Slunce svítí a celkem i dost hřeje. Pokračujeme po asfaltu podél Labe do dopravního uzlu Lázně Toušeň. Jede se velmi pěkně. Tady najíždíme nahoru na silnici a po ní do Záp. Přestože je to tu do kopce, mně se jede velmi dobře.

A jsme u hospody. Zajíždíme na dvůr a Standa oznamuje, že se nezdrží a pojedě dál. OK. Tak ahoj, měj se pěkně a zase příště.

S Lenkou jdeme do lokálu a občerstvujeme se. Povídáme si o právě projetém a zažitém a o dalších budoucích výjezdech. Je tu příjemně a já pořád nejsem unaven. Musím si přiznat, že svému tělu, jeho potřebám a reakcím přestávám rozumět. Jsem unavenější a odrbanější před výpravou a po ní ne? Co si mi říká, že ostatní to mají obráceně. No nic, pojedem. Posledních 9 společných kilometrů.

Jedeme předjarní krajinou, zalitou zapadajícím sluncem, kde se pole začínají zelenat. Ted' v únoru! Viditelně nepoznávám nejen svoje tělo, ale i přírodu. Ted' má být sníh a mráz. Naši předkové říkali – Únor bílý, pole sílí. Co asi dělají ta pole dnes? Slábnou?

Projeli jsme Dehtáry, Radonice a zastavili v Satalicích na konečné autobusu. To je poslední místo, kde se dá zastavit a prohodit pár slov před koncem výpravy. Rozloučili jsme se a vydali se svou cestou. Lenka na metro C Letňany, já ještě 20 kilometrů do Vršovic. Tím končí oficiální část výpravy Vsumutá. Ne však moje cesta domů.

Tady obvykle krátce popíšu kudy a jak. Je to pořád stejné, jinou cestu jsem zatím nenašel, a tak jedu jako jindy. Jen s tím úžasným zážitkem, že jsem píchnul. A to někde v oblasti tunelu na cyklostezce Žižkov – U Bulhara. Krátce po výjezdu z tunelu mi připadalo, že je něco v nepořádku. Je to tu lehce z kopce a kolo se nějak nechce rozjet. A tak celou dobu šlapu. Na úplném konci, dole U Bulhara, po sjezdu z rampy se mi citelně smeká přední kolo. No tak to je blbě. Mám to domů čtyři kilometry. Přece nebudu přezouvat ted'. Navíc to vypadá, že jsem měl píchnuto už nahoře v tunelu, což je nějakých skoro pět minut. Jestli to utíká touhle rychlostí, bude stačit dofukovat a dám to.

Nasadil jsem kompresor a nahustil na 35 PSI. To bude stačit. Navíc, kdybych dal větší hodnotu, díra by se roztáhla a únik by byl rychlejší. Jenomže na takhle podhuštěném kole Italskou nahoru nedám. A tak pěkně pěšky. Nahoře další dofouknutí s tím, že chci sletět na Vinohradskou a došlápnout to nahoru na Náměstí Míru. Podařilo se. Na křížení s Rumunskou zase dofouknutí, které vydrželo už jen přibližně 200 metrů. Špatně. Domů to mám 1500 metrů. Dobře, dám to pěšky. Dohuštění a pěkně pochodem až domů. Vydrželo to. Samozřejmě. Protože když jsem nebyl v sedle a nezatěžoval, vyfukovalo se pomaleji. Tak a jsem tu. Ano, teď unaven jsem. Ale způsobil to ten strhující závěr. Kdybych to jel normálně...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Praha	45	125	85	11,4	5	- 17

Epilog:

Nevím jak vy, ale já jsem zase spokojen. Ano, nebylo úplně slunečno, jistě, pohybovali jsme se hodně terénem, který nebyl zcela přizpůsoben k našemu průjezdu, jistě, nastaly jisté komplikace s navigací, nicméně jsem přesvědčen, že to hlavního – být s přáteli, a to na čerstvém vzduchu, mimo všední povinnosti a trochu zahýbat s tělesnými ostatky, bylo dosaženo. Tak čau příště.

Dig.

Přiznám se, že jsem nikdy v únoru nejel blátivým terénem jako nyní. Bylo to místo dost náročné, ale zvládnutelné. Povedlo se to, ale těším se na sušší terény.

Sar.

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

tři Vsunutí...: Dig, Lenka, Standa

66 km
Otevírání cest

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Lenka (Lek), Irena (Irc), Jana (Jah), Dig (Dig) Standa (Sar), Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2024
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz